

ikke mindre end noget over 42,000 Kr., som denne mangelfulde Betaling af ikke faa Individet giver mindre i Indtægt. Denne Omstændighed vil imidlertid efterhaanden forhaabentlig blive fjernet. Dels hænder der jo de Individet, der ere anbragte i Anstalterne, det almen menneskelige, at de efterhaanden dø, og dels er der ogsaa for adskillige af disse Menneskers Vedkommende gjort Skridt til at faa de lokale Myndigheder til at betale det fulde Bidrag, som ydes for andre, ogsaa til dem. Man kan altsaa forhaabentlig vente, at man ad denne Vej successivt vil faa noget større Indtægt for Anstalterne end den, de nu oppebære.

Det viser sig i øvrigt, som ogsaa fremhævet af Statsrevisionen, at Anstalterne for Øjeblikket trods denne mindre Indtægt dog tilsyneladende have et ret antageligt Overskud i deres aarlige Balance, og Statsrevisionen gør derfor, forekommer det mig, med Fløje opmærksom paa, at saa længe Anstalternes Status er saaledes, som den viser sig at være, kan der ikke, saaledes som antydet af Revisor og Bestyrelse for Anstalterne, være Tale om at søge det Statsbidrag, som udredes, og som jo beløber sig til 265,000 Kr. aarlig, forhøjet. Det vil ikke være nødvendigt, men meget mere, mener Statsrevisionen, kunde der være Anledning til at arbejde hen til, at Betalingen i alt Fald for Asylisterne blev betydelig nedsat. Asylisterne betale nemlig virkelig en ikke ringe Del af det Overskud, som er fremkommet, og da det er den Del af Anstalternes Befolkning, som mest tynger paa Hjemmene, mener Statsrevisionen, at der kan være Anledning til at søge Betalingen for dem nedsat. Mod denne Udtalelse har imidlertid den højtærede Kultusminister i en Skrivelse, som findes trykt i vor Betænkning, gjort meget vægtige Indvendinger, idet der dels gøres gældende, at dette Overskud, som præsenterer sig fra Anstalterne, ret beset ikke er noget Driftsoverskud, at der for Anstalterne altid, naar de ikke skulle gaa tilbage, maa være et Overskud til Stede, og at der for en Del af Anstalterne og da navnlig for de Kellerske Anstalter maa sørges for successivt at opsamle de 50,000 Kr., som Fru Keller har Krav paa, i det Øjeblik, hun dør, og som hendes Arvinger skulle have

udbetalt i Henhold til Loven af 1895, hvorved disse Anstalter gik over til en selvejende Institution. Jeg for mit Vedkommende tiltræder ganske den højtærede Kirke- og Undervisningsministers Opfattelse, at det vilde være i høj Grad betænkeligt nu at gøre Skridt til at faa Betalingen for Asylisterne nedsat, og jeg vilde finde det ganske ubetimeligt at gøre dette Skridt netop nu, da der ved Loven af 26de Marts d. A. er vedtaget en hel Omordning af alle de Kellerske Anstalter, en meget udvidet Ordning, som selvfølgelig maa medføre ikke blot en betydelig Forøgelse af Gælden ved Opførelsen af disse Anstalter, men ogsaa betydeligt forøgede Administrationsudgifter. Det vilde, forekommer det mig, være alt for dristigt, hvis man nu under hele den Omordning, som maa forudsættes at ville blive Virkningen af Loven af 26de Marts d. A., vilde gaa til at gøre et saa alvorligt Skridt som at foretage en Nedsættelse af Kontingentet for de aandssvage; og en Nedsættelse af 100 Kr. vilde jo medføre en aarlig Mindreindtægt for Anstalterne af mange Tusinde Kr., for de Kellerske Anstalter alene af 20,000 Kr. Det er dog, forekommer det mig, naturligt og fornuftigt, at man efter det glædelige Skridt, som blev gjort her i Foraaret ved Loven af 26de Marts, rolig lader Anstalterne bestaa, som de nu ere, og som de hidtil have virket; og først, naar Omordningen af de Kellerske Anstalter har fundet Sted og har virket i nogle Aar, kan man efter min Opfattelse med nogen Sikkerhed bedømme, om det er forsvarligt og rigtigt at nedsætte Betalingen, og om det ikke snarere bliver nødvendigt — hvad der jo ogsaa er forudsat som muligt i Loven af 26de Marts d. A. — at Staten træder yderligere til, for at støtte disse Anstalter. Jeg kan altsaa — og jeg tror, at jeg i den Henseende har Udvalgets Flertal med mig — ikke anerkende det berettigede i nu at gøre et Forsøg paa at faa Betalingen i Anstalterne nedsat; men paa den anden Side maa jeg paa ny fastholde Ønskeligheden af, at der samtidig med Omordningen af de Kellerske Anstalter ogsaa bliver gjort et virkelig virksomt Skridt til, at en fælles Administration af samtlige